

Талботъ. На празно ! Деньтъ на съдба та е дошълъ, който трѣбва да развали нашия тронъ въ тѣзи проклята Франция. Напразно дерзнахъ да опитамъ въ послѣдната отчаяна битка, да поправа наше то нещастно положение, ударенъ отъ невидима стрѣла, паднахъ азъ заровенъ въ земята и неще ми бѣде възможно вече да стана на кракъ. — Раймсъ е изгубенъ, бързайте поне *Парижъ* да избавите.

Лионелъ. Парижъ по тайнимъ образомъ ся погодилъ съ краля и ся е прѣдалъ вече, сега прѣди малко пристигна извѣстие то чрѣзъ единъ пратеникъ.

Талботъ. (*Като скъсва прѣверската*) Течете сега ви потоци отъ мой та кръвъ, течете, азъ съмъ наскърбенъ, наскърбенъ подъ туй ясно слънце.

Лионелъ. Азъ отивамъ оставямъ ви. — Фастолфъ, положете прѣдводителя на нѣкое осигорено мѣсто : а ние трѣбва да ся махнемъ отъ тука, защото войската ся разбѣга и момиче то прѣслѣдва всяко едно Британско дѣте.

Талботъ. Лудость, ти побѣждавашъ, а азъ трѣбва да пропадна ! Съ глупость също и Боговетѣ ся биятъ напразно. — О, ти разумъ, ти разсъдакъ, свѣтла дъщеря на Божия та глава, мъдра основателка на свѣтско то здание, прѣдводителка на звѣздитѣ, коя си ти, я ми кажи, когато ся ти съдружавашъ съ лудость и сама себе си искашъ да хвърлишъ въ ужасната яма ! Проклетъ да е, който прѣзъ живота си, гони велико то, а отхвърля съ мѣдъръ духъ сполучливи тѣ планове ! Свѣтътъ принадлежи само на лудий кракъ !

Лионелъ. На малко минути имате, прѣдводителю, животъ — помислете на Създателя.

Талботъ. Ако ние храбри ся побѣдихме пакъ отъ други храбри, то тогазъ можиме да ся утѣшаваме съ обща та оназъ съдба, която непостоянна лежи на грозно то кълбо. — Но то е срамно, ако приклонимъ глава на една само нищожна игра ! — Наше то юначество, нашия животъ не бѣше ли достоенъ за единъ благополученъ свършкъ ? —